LO PEDRÍS

12

VILAPLANA
Juliol 2003

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

editorial

Tan bon punt es van acabar les votacions Municipals a Vilaplana, a la porta de les escoles algú va dir que fossin quins fossin els resultats, Vilaplana ja havia guanyat! Això ho deia després d'haver vist l'alta participació del poble vilaplanec.

És remarcable la implicació i el civisme mostrat per la gent d'aquest poble, i és per això que, des d'aquest editorial, voldríem felicitar tothom, tot el poble, i també voldríem demanar a tots els membres electes del nou ajuntament que com a mínim siguin tan cívics i mostrin un nivell d' implicació envers Vilaplana com la gent que els ha votat i ha donat confiança. El poble necessita de tots per poder fer un camí més llarg.

Un altre motiu d'enhorabona al poble és que un membre destacat de la nostra comunitat, que a més a més és soci fundador d'aquesta revista i un col·laborador habitual, mossèn Josep, enguany celebra els cinquanta anys de la seva primera celebració eucarística.

El mossèn sempre ha estat obert a les necessitats i les demandes dels vilatans, tant si han estat com si no membres actius de la parròquia. Per part de tothom i especialment per part de l'equip d'aquesta revista: FELICITATS!

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Josep M. Musté
Mei Salvat
Teresa Serra

Assessorament:
Tià Anguera
Antònia Farré
Maite Mestre
Carme Magí

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Portada:
Josep Albert Ferré (Pepal)

Preimpressió:
Serveis Integrals
de Preimpressió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- editorial, 2
- entrevista, 4
- agraïment a tots els veïns i veïnes, 5
- qüestionari, 5
- constitució del nou ajuntament, 6
- resultats comparats eleccions municipals 1999-2993, 6
- reflexions post-electorals, 6
- simbòlica ofrena de fruita seca a la moreneta, 7
- la moreneta, 7
- poesia, 8
- fototeca, 9
- el racó de la llar, 10
- festa dels avis, 11
- cases i coses, 12
- el carrer de l'era i el portal, 13
- el rellotge personal, 13
- esmorzars saludables, 14
- més feliç és qui dóna que qui rep (fàbula), 14
- no a la guerra, sí a la pau, 15
- l'arribada de les orenetes, 15
- el sobtat èxit de la filosofia, 16
- aviat farà 19 anys que visc a mequinensa, 17
- la nostra cuina, 17
- activitats, 18
- la fresca, 22
- contes a la vora del foc, 24
- II trobada futbol 7 vilaplana 2003, 25
- racó per la metereologia, 26
- passatemps, 27

Visiteu la nostra pàgina web: www.lopedris.com

A casa nostra també fem

recollida selectiva

Ara només depèn de tu!

CONSELL COMARCAL DEL BAIX CAMP

Dr. Ferran, 8 · 43202 Reus · Tel. 977 32 71 55 · Fax 977 32 17 73
ccbaixcamp@altanet.org · www.baixcamp.altanet.org

MAGDA MARINÉ TOST

«Les colònies són vacances on et fas un tip de treballar i a l'hora gaudeixes»

La Magda Mariné de cal Virella i de cal Mano fa més de 20 anys que treballa amb nens estiu i hivern. A l'hivern en una llar d'infants i a l'estiu acompanyant nens de l'Aleixar, Maspujols i Vilaplana de colònies. No de les que fan olor, sinó de les de jugar, divertir-se, compartir i aprendre.

Quin any vas començar a anar a colònies? Com t'hi vas posar?

Era l'any 1981, jo tenia 17 anys. En aquells anys, de Vilaplana hi anava la Pili Virgili i el Josep Masdeu . Com que la Pili es casava, havia de deixar-ho, cosa que li sabia molt greu, ja que hi estava molt implicada. Per això va pensar de posar algú al seu lloc, i m'ho va venir a dir a mi. Jo no hi havia anat mai. Em feia peresa perquè no coneixia ningú, però no vaig saber dir que no.
Aquell primer any vam anar a Tivissa.

Com funcionaven les colònies aquell anys?

Al començament es feien dos grups: un de petits i un de grans (de 8 a 11 anys i de 12 a 15). La Rosa Mª Domènech era la directora dels petits i en Vicenç Samsó dels grans.
Els petits anaven per aquí a prop, i els grans, normalment al Pirineu.
El primer torn es feia la 1ª quinzena d'agost i el segon la 2ª quinzena.
N'anomenàvem campaments. S'anava d'excursió... Era un altre tarannà.
Però com que tot el mes d'agost hi havia colònies, per als monitors que anaven a tots dos torns era molt pesat. Al poc de ser-hi jo es va tallar, perquè els monitors no donaven més de si. Es va deixar unes soles colònies i es va reduir l'edat.

Qui hi anàveu de monitors?

Quan jo vaig començar, de Maspujols hi havia en Vicenç Sansó, la Rosa M. Domènech, la Montse Borràs, l'Esther Mestre, la Carmina, l'Alba Mestre... De l'Aleixar, en Rafel Laínez, la Rosa Huguet, la Josefina Serra, la Tuni Anglés, la Fina Anguera,...I de Vilaplana (van començar el Josep M. Aixalà i la Pili Virgili), el Josep Masdeu, el Josep M. Musté. Després van venir el Josep M. Puche i la Carme Martí i fins avui amb el Doro Tost, l'Anna Aymamí i el Marc Mestre.

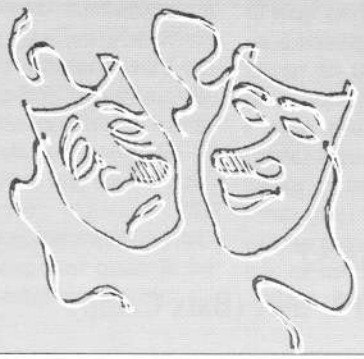
De què feies a les colònies, de monitora ... ?

Vaig entrar fent de monitora, com tots els joves quan hi entren. Amb el temps m'ha tocat agafar responsabilitats, i aquests últims anys he exercit de directora.
De totes maneres les titulacions les demanen les institucions, nosaltres treballem en equip i les tasques i responsabilitats les assumim entre tots.

La clau d'un bon equip és que cadascú que el forma sigui diferent, i aquí hi ha diversitat i riquesa, tots hi aportem actituds i coneixements ben diversos.

Què són per a tu les colònies, bàsicament lúdiques o educatives?

Costa definir què són les colònies. És una estada curta, en un lloc concret i amb individus ben diferents.
Ara bé, l'important no és que són colònies, sinó el que s'hi respira i que fa que siguin tan riques i t'aportin tantes coses. Podria definir-les com un espai de joc, d'emocions i d'activitas, però sobretot un espai favorable per relacionar-se, per

Grup de Teatre de Vilaplana

compartir i conviure tots el que hi prenen part, nens i monitors.
És un mitjà privilegiat per experimentar i viure relacions, i potser també són vacances on et fas un tip de treballar, jugar i alhora gaudir de tot plegat.

Ens pots explicar la tasca de l'equip de monitors? La relació entre vosaltres és un punt essencial?

La tasca de l'equip de monitors és molt clara: treballar per un objectiu i una activitat concreta.
Consolidar l'equip de monitors i que aquest funcioni és un treball difícil i laboriós. És estar a prop de tothom escoltant la seva veu, cuidant les relacions personals i assegurant que tots ens sentim útils, estimats i presents en la presa de decisions i en el dia a dia.

És ben curiós que gent dels tres pobles, mai benavinguts, hagin aconseguit durant tants anys arribar fins aquí. Com t'ho expliques?

Hem arribar fins aquí amb esforç i treball per part dels monitors, però el camí no es fa sol i la il.lusió i la motivació les han aportat els nens. Les Colònies les fem nens i monitors, per tant el mèrit és de tots.
No podem oblidar el paper dels pares, sempre ens han fet costat valorant la nostra tasca educativa.
La participació en la festa del 25è aniversari va ser una mostra i un estímul fort per a l'equip de monitors.

Quina experiència personal n'has tret de tants anys fent colònies?

Les colònies m'han aportat il.lusió i formació, amb el dia a dia aprens una miqueta de cadascú. També molts amics.

Recordes alguna anècdota especial?

Anèctodes n'hi ha moltes. Recordo per exemple un nen de Vilaplana que portava tots els pantalons de la motxilla posats. El dia que el vam descobrir en portava quatre. La resposta seva va ser que els nens li tocaven la roba i així segur que no els perdria.

Aquest any hem sentit a dir que no hi ha colònies, com és això?

Mira, avui dia per anar de monitor es necessita una titulació i cada vegada els joves tenen més compromisos i menys disponibilitat, ja que necessiten feina, estan estudiant, i hi ha prioritats que passen davant de les colònies.
Això ha comportat que els últims anys ens plantegem la continuïtat del grup.
Les administracions demanen titulacions i en aquests moments anem curts tant de monitors com de directors

Per tot plegat, aquest any, després de 30 anys, és el primer cop que s'ajornen les colònies.

Aquest any, segurament només es farà una sortida de cap de setmana. L'any que ve, en tornarem a parlar.

Ah, i per acabar, d'on ve el nom del grup?

El nostre nom inicial era "Grup de colònies de Maspujols, l'Aleixar i Vilaplana", nom molt significatiu, però molt poc operatiu, Llavors es buscà un símbol comú als tres pobles i es pensà en l'Alzina del mas de Borbó. En aquells moments els monitors hi havíem anat d'excursió i ens va semblar adient.

TERESA SERRA

CASAL Vilaplanenc

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

AGRAÏMENT A TOTS ELS VEÏNS I VEÏNES

Després dels excel·lents resultats obtinguts en les eleccions del passat diumenge 25 de maig de 2003, el cap de llista i la representació d'Units per Vilaplana – Esquerra Republicana de Catalunya – Acord Municipal volem agrair a tots els veïns/veïnes l'ampli suport obtingut per aconseguir els quatre regidors a l'Ajuntament i assolir la majoria absoluta.

En l'acte de campanya, vàrem demanar el vot per poder obtenir la majoria absoluta amb la condició d'aplegar a l'Ajuntament tots els set regidors per treballar pel poble; i a la vista dels resultats obtinguts, el missatge es va entendre. Per tant, donat el primer pas, els pròxims dies complirem amb el compromís adquirit amb els veïns/veïnes d'oferir als regidors del PSC i CIU les funcions i responsabilitats que els corresponguin d'acord amb la representació obtinguda per tal que, en la constitució de l'Ajuntament el proper 14 de juny, puguem accedir plegats al govern. Els diferents parers ens han de portar a una mateixa direcció, que segur que comportarà una millora del poble. També cal recordar que necessitarem la vostra participació, suport i ajuda per poder tirar endavant el nostre projecte polític, que és cosa de tots ja que hi teniu molt a dir.

Aquests dies estem treballant per definir i concretar el cartipàs municipal de manera que després de la constitució de l'Ajuntament puguem assumir, com més aviat millor, les responsabilitats i començar a treballar per portar a terme les propostes del programa electoral.

Esperem aconseguir les expectatives dipositades en nosaltres i ferho tan bé com ens sigui possible per a tothom. Rebeu una cordial salutació.

Vilaplana, 27 de maig de 2003

TOMÀS BIGORRA

qüestionari

– Què esperes de la nova legislatura?
– Què faries si fossis alcalde?

Jordi Mariné

1. Espero que sigui una legislatura oberta i comunicativa, ja que en general el món de la política el veig molt allunyat del ciutadà.
2. Si fos alcalde, les meves prioritats serien: fer una residència d'avis, una guarderia, un parc equipat per jugar la canalla i poder passejar i un aparcament de cotxes ben condicionat. També procuraria tornar a obrir les escoles i destinaria una part del pressupost municipal a conservar i restaurar el poc patrimoni històric-artístic que tenim i, per acabar, fomentaria encara més la implicació del jovent a l'hora d'organitzar qualsevol acte cultural, festiu o esportiu que es fes al poble.

Eva López Serra

1. Espero que facin referèndums. I que totes les coses es facin públiques, tant l'esbós com el definitiu. Que sigui una representació real del poble. Que no facin pactes polítics. Els veïns ja expressen clarament qui volen que governi.
2. Sempre demanaria l'opinió al poble. Faria assemblees. Amb els temes de projectes urbanístics o d'organització del poble, ho comunicaria i ho discutiria amb els veïns afectats.

Fins ara tot ha quedat dins de l'ajuntament i ho han exposat quan ja ha estat tot decidit.

Montserrat Martorell

1. Ara no em ve res, no sé... Mira, estaria bé tot això que diuen de fer una residència de dia per a la gent gran, i si pot ser de nit i tot. Com allò que hi ha a Alforja, que la gent hi està molt bé.
2. Doncs faria lluir el campanar, que se'l mengen els coloms. I la façana de l'església també, perquè encara que hi hagi gent que no va a missa, el campanar és un símbol del poble, no?

I està molt malament. Aquest campanar és molt bonic i sap greu que estigui tan malament. Ja ho va dir també el Jaume del Corraló.

Pepito Mateu

1. Que si s'ha de fer alguna obra més a Vilaplana, s'expliqui als veïns, que no torni a passar com al passeig de la Mussara, que mireu com ha quedat.
2. Controlar la velocitat a l'entrada del poble, que no hi ha cap senyal ni banda rugosa al terra, i senyalitzar les zones de no aparcament i d'aparcament ben fet.

Encarnación Sànchez

1. Els tres em semblen prou bé. El qui guanyi crec que, pel bé del poble, ho farà tan bé com pugui.
2. Allò que a mi m'agrada és acabar les coses quan s'han començat. Per tant, trobo que estaria bé acabar allò de la plaça de la Riba.

Antonieta Recasens

1. Com que els tres fan les mateixes promeses i propostes, si pogués donaria un vot de confiança a cada un.
2. Sense rumiar gens. La carretera de Vilaplana fins al pont del tren.

SOLUCIONS:

1-FRANCESC AIXALÀ 2-ENRIC FERRÉ 3-SALVADOR SIMÓ
4-JOSEP MESTRE 5-JOAN FERRÉ 6-JAUME MESTRE 7-
SEBASTIÀ BIGORRA 8-JOSEP MASDEU 9-JOAN PELLICÉ
10-SEBASTIÀ MARTORELL 11-AGUSTÍ FERRÉ 12-ERNEST
AYMAMÍ 13-EDUARD BONET 14-TOMÀS BIGORRA

CONSTITUCIÓ DEL NOU AJUNTAMENT

El passat dia 14 de juny es va constituir el nou Ajuntament, com a conseqüència de les eleccions municipals que es van celebrar a Vilaplana el mes de maig passat.

Els regidors elegits van ser: Tomàs Bigorra Munté, Jaume Cabré Salvat, Joan Serra Ferré, Jordi Pellicé Mariné, Ernest Aymamí Huguet, Mª Carme Martí Juanpere i Eduard Bonet Simó.

Després de l'acte de constitució del nou ajuntament, va ser proclamat alcalde Tomàs Bigorra Munté.

Enhorabona al nou ajuntament electe.

RESULTATS COMPARATS ELECCIONS MUNICIPALS VILAPLANA 1999 - 2003

	1999	2003
Cens electoral	466	459
Votants	409	409
Abstenció	57	50
Participació %	87,77	89,11
Abstenció %	12,23	10,89
Vots a candidatures	392	404
Vots a candidatures%	96	99
Blancs	12	3
Blancs%	3,06	0,74
Nuls	5	2
Nuls %	1,28	0,50
UV-ERC vots	152	202
UV-ERC %	38,78	49,63
UV-ERC regidors	3	4
PSCPM vots	142	110
PSCPM %	36,22	27,23
PSCPM regidors	2	2
CIU Vots	98	92
CIU %	25,00	22,77
CIU regidors	2	1

Aquestes dades han estat extretes del SIAL.

REFLEXIONS POST-ELECTORALS

S'ha dit i reiterat fins a la sacietat que la democràcia és el règim menys imperfecte de tots. O, com deia Churchill, el més imperfecte de tots si s'exceptuen tots els altres. I si es considera la qüestió desapassionadament no és gens difícil de veure que la definició no dóna per més. Basat en la voluntat de la majoria, hom pot descobrir fàcilment que l'opinió majoritària no és ni molt menys infal·lible. Més veus manifestant una opinió no fan pas que aquesta esdevingui més encertada que la que podria proclamar una sola persona. I la creença popular que «quatre ulls hi veuen més que dos» no exclou que, de vegades, el que no aconsegueix veure una generació ho vegi una sola persona. Això, però, no vol dir pas que fóra preferible deixar que elegís el govern una «minoria selecta» que una majoria normal. Perquè, a fi de comptes, si allò que ha escollit la majoria resulta equivocat sempre es pot invocar el conegut refrany que «sarna con gusto no pica, aunque mortifica».

Tot i amb els seus defectes, però, milions de persones han donat la vida en defensa de la democràcia, puix tan sols en aquest sistema polític es poden exercir els més elementals drets humans. El que no vol pas dir que molts dels que han sobreviscut de les grans lluites contra la tirania no hagin acabat sofrint posteriorment un gran desencís per les mancances de la democràcia. Les diferències socials i econòmiques entre les persones fan que qui té diners acabi imposant-se generalment a qui no en té. I que, tornant a la saviesa popular puguem afirmar que «amb culpa o amb raó, el pobre a la presó».

El fet d'haver aconseguit el sistema democràtic no significa, doncs, que ens puguem desentendre de totes aquelles virtuts que fan aquest món nostre molt més habitable. Ja Disraeli afirmava que «confiàvem massa en els sistemes i massa poc en les persones».

Necessitem, doncs, governants i ciutadans honestos i respectuosos. La presumpció d'innocència com a base de la convivència social. I com a virtuts inalienables, la solidaritat humana amb els més desfavorits. El diàleg enlloc de la violència. La cultura enfront de la ignorància.

JAUME MARINÉ

AUTO ESCOLA
CATALUNYA
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

SIMBÒLICA OFRENA DE FRUITA SECA A LA MORENETA

El passat dia 1 de juny, una setantena de convilatans van participar, juntament amb nou-cents productors més de fruita seca de les comarques tarragonines i lleidatanes, a una concentració organitzada per la Unió de Pagesos a l'emblemàtica muntanya de Montserrat. L'acte estava emmarcat dins la campanya de reivindicació que està duent a terme el sindicat agrari, a fi i efecte d'aconseguir la renovació dels ajuts al sector, en el marc de la reforma de la Política Agrària Comuna (PAC).

En un acte ple de simbolisme, els agricultors van oferir una ofrena de fruita seca a la «Moreneta» en el transcurs de la missa dominical. En acabar l'ofici, una representació del sindicat, encapçalat pel responsable de la fruita seca, Pere Guinovart, es va reunir amb l'abat, Mn. Josep M. Soler, a qui van expressar el seu malestar, per la crisi que travessa el sector. Per la seva banda, l'abat es va comprometre a intercedir per les reivindicacions del sector en el govern de la Generalitat.

En acabar la reunió, s'improvisà una assemblea al bell mig de la plaça montserratina, per donar compte, als concentrats, de la reunió mantinguda amb el pare abat.

Josep Suñé tancà l'acte recordant a la muntanya, símbol del sentiment i reivindicació catalanista que ningú com la pagesia havia fet tant per a conservar el paisatge, el territori, la cultura, la llengua i les tradicions d'aquest petit país que anomenem Catalunya.

LA REDACCIÓ

LA MORENETA

Benvolguda "moreneta"
Patrona dels catalans
Aquí estan els teus pagesos
Que també som ciutadans
Som gent de la fruita seca
Que treballam i lluitam
Perquè amb nostra professió
Puguem viure amb dignitat
I et portem aquesta ofrena
Produïda amb nostres mans
Perquè miris i valoris
El nostre treball constant
La nostra feina patrona
És produir aliments
Gestionar el territori
i que se senti a gust la gent
Conservar la nostra parla
Tenir-ho tot ben acurat
Conservar les tradicions
I un territori endreçat
Som aquí perquè
desitgem que intercedeixis
En les polítiques actuals
Perquè volem viure de la terra
Volem estar al món rural
Volem que de veritat
Es faci realitat
L'equilibri territorial
Tot el que pretenem fer
És el que hem fet fins ara
I ho volem continuar fent
Pel bé del nostre país
Pel bé de la nostra pàtria

PEP SUÑÉ
Abadia de Montserrat,
1 de juny de 2003

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

poesia

NOBLE VERGE BRUNA

Sou nostra esperança
i ens doneu confiança,
consol i bondat,
entre fresques muntanyes
de formes estranyes;
Verge de Montserrat

El Camp Català
es fa net i clar
pel fresc serení,
quan la tramuntana
subtil engalana
vostre Monestir.

Som la pagesia
que en vos confia
en aquests moments,
tan desesperats,
orfes i humiliats
per molts dirigents.

Noble Verge morena,
rebeu aquesta ofrena
com el fruit més preuat,
fet de forma neta
com nostra FRUITA SECA
que us oferim de bon grat.

Noble Verge bruna
doneu-nos una engruna
de divina pietat,
perquè el nostre Sector
retrobi la il.lusió
i la dignitat.

Verge moreneta
sou la nostra meta
i creiem en vós,
per així aconseguir
que el nostre destí
pugui ser esplendorós.

Des de vostra altura
ens doneu brisa pura
feta d'humilitat,
prop de l'estelada
sou perla gemada,
Verge de Montserrat.

Sou la nostra guia
que porta alegria
dins un dolç encís.
Sou nostra senyera,
camí i drecera
cap al paradís

En motiu de l' ofrena de fruita seca feta a Montserrat el dia 1-6-03
MIQUEL TAVERNA
BALCELLS D'ALFORJA.

PREGÀRIA A LA MARE DE DÉU DE LA LLET

VILAPLANA - Baix Camp

Mare de Déu de la Llet us diem,
i si els segles us han fet més preuada
Vilaplana us ha fet advocada
dels fills vostres que devots us preguem.

Santa mare beneïda,
mostreu-nos vostra mirada
plena de llum i de vida,
i vetlleu nostra petjada.

Mare de Déu de la Llet...

Vostre cor els fills estima,
vostre braç els fills empara
i la fe dels fills anima
la bondat de vostra cara.

Mare de Déu de la Llet...

Obtingueu-nos, oh Maria,
caritat, fe i esperança
pels camins de cada dia,
i en la mort, la benaurança.

Mare de Déu de la Llet...

Text i música: Mn. Josep Mª Musté i Pàmies

Dibuix: Josep Mariné Tost

EL BELL CAMP DE TARRAGONA

El bell Camp de Tarragona,
vora el Mediterrà situat,
produeix fruita molt bona
i a dalt té l'agrest Priorat.

Des de temps immemorial
terra de pas n'ha estat,
moltes guerres s'hi han lliurat
entre Roma i el gran Anníbal.

Anys més tard el musulmà
la Tarraco va arrasar
i per compensar
molts pobles va fundar.

Del Delta l'Ebre és estrella
quin cabdal meravella
mentre l'aigua va passant
el bon arròs va pujant.

I ens trobem en altra terra
quina reina és l'abella
n'és la mel que es recol·lecta
i a poc a poc omple la gerra.

Vora el mar el pescador
dia i nit va treballant
les ones va desafiant
per pescar el peix millor.

Arribem a terra plana
quina reina és l'avellana
i encara que a molts els dolgui
tenim també el millor oli.

Per espantar el fred
tens com amic el calçot;
no t'oblidis d'omplir el got
i... pensa que estàs dret!

Més endavant trobarem
el vi que tots busquem
i el que aviat s'acaba
és l'escumós cava.

I per acabar la festa
ara tots petits i grans
farem vindre els gegants
i també una bona orquestra.

RESTITUT RABASCALL

Aquest apartat voldria ser una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

fototeca

Foto cedida: SALVADOR JUANPERE I MERCÈ HUGUET

L'ALTAR DEL SANT CRIST DE LA MUSSARA

Aquest altar del Sant Crist amb la Mare de Déu dels Dolors estava ubicat en una capella lateral de l'església Sant Salvador de la Mussara. Actualment, a causa de l'estat d'abandonament que pateix el temple ha desaparegut.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Si voleu fer-vos subscriptors de *Lo Pedrís*, podeu omplir aquesta butlleta i enviar-la a: carrer del casal, s/n 43380 VILAPLANA o bé doneu-la a algú de l'equip. Ompliu la dades.

NOM _____

ADREÇA _____

TEL. _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

Signatura

Preu: **10** EUROS

el racó de la llar

Aquests últims mesos hi ha hagut dos esdeveniments que crec que són dignes i prou importants per a posar-los en coneixement dels lectors d'aquesta revista.

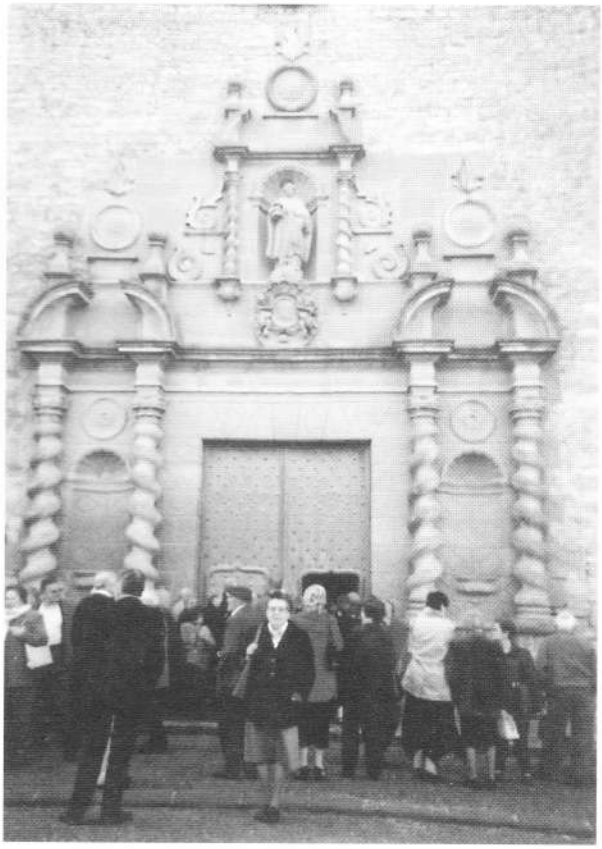
En primer lloc, es tracta d'unes concentracions territorials de gent gran per tal d'exposar, comentar i contestar un qüestionari sobre «La Carta dels Drets i Deures de la Gent Gran de Catalunya».

Aquestes concentracions territorials tingueren lloc a Tarragona, amb 250 assistents, a Tàrrega amb 450, a l'Aldea amb 440, a Salt amb 350 i a Sant Cugat amb 780. Un total de 2.270 assistents provinents de més de 2.200 associacions de gent gran de tot Catalunya. A Tarragona s'hi concentraren persones dels consells consultius de les comarques del Tarragonès, Baix Camp, Baix Penedès, Alt Camp, Conca de Barberà i Priorat.

Estava presidida pel Sr. Josep Lluís Cleries, director general d'Acció Cívica i la conferència sobre l'exposició i comentaris sobre «La Carta dels Drets i Deures...» va anar a càrrec del Sr. Josep Maria Terricabres, un filòsof i orador molt conegut i que va ésser molt aplaudit per la seva interessant i amena exposició. Si algú vol assabentar-se sobre aquesta «Carta de Drets...», pot fer-ho al local de la Llar de Jubilats els diumenges, de 7 a 9 del vespre, que estarà a la seva disposició.

L'altre esdeveniment a què feia referència és la XVI Trobada de la Gent Gran de la Comarca del Baix Camp, que es portà a terme el dia 8 de maig al Saló-Restaurant BOGART de Calaf, amb visita al monestir de Sant Ramon Nonat de les rodalies.

Hi prengueren part gent gran de Montbrió, Montroig, Riudoms, Alforja, les Borges del Camp, la Selva del Camp, Reus, Cambrils, Hospitalet, Vandellòs, Vinyols, Vilaplana, Maspujols, Almoster, Riudecanyes, Riudecols, l'Argentera i Vilanova d'Escornalbou.
Hi hagué fins a 534 jubilats que volien participar en aquesta important trobada, però per manca d'aforament al local-restaurant hi va haver algunes persones que no van poder-hi assistir.

S'ha de destacar l'assistència dels jubilats de les Borges del Camp, que s'hi aplegaren en nombre de 51. Es va viure una jornada de molta companyonia i hauríem de ressaltar que després del dinar i durant la sobretaula hi va haver el repartiment de trofeus als diferents guanyadors, els tres primers classificats en el I Torneig de Jocs de Taula de la Comarca del Baix Camp en les modalitats de «botifarra» i «dominó», i que també es varen repartir regals-recordatoris de la Trobada a totes les associacions de jubilats allí representades. Els trofeus foren lliurats pel Sr. president del Consell Comarcal, Sr. Robert Ortiga, i per altres membres de les juntes de les associacions comarcals.

Respecte a la visita al santuari-monestir de Sant Ramon Nonat, hem de distingir el temple amb una gran nau central, on celebrarem l'Eucaristia, i un claustre molt ben conservat i digne de ser admirat, la qual cosa us convidem a fer quan en tingueu ocasió.

Aprofito l'avinentesa per a recordar als lectors de LO PEDRÍS ja jubilats que sempre és interessant i motivador pertànyer a l'ASSOCIACIÓ per tal de poder prendre part en els diferents actes que es van programant en el transcurs de l'any i poder fer relacions amb altres companys de les diferents comarques catalanes i així estrènyer els llaços d'amistat entre tots nosaltres.

JAUME MESTRE

iberCaja

FESTA DELS AVIS

Aquest passat diumenge, 8 de juny, com cada any, des de ja en fa una colla se celebrà la festa dels avis.

A dos quarts d'una, missa solemne, durant la qual va cantar la coral de Vilaplana. I en sortir, les esperades fotos de grup. Fotògraf: «el Jimi».

Després, cap a la Casa de Cultura, on la Mercè Mestre Barberà, soprano, i la Lídia Papió, piano, van oferir un concert de música clàssica realment preciós. La Mercè, a qui tots coneixem, és una gran intèrpret.

En acabat, és clar, cap a dinar: entremès, cuixa de xai, pijama, vi, cava, cafè, copa, ... Déu n'hi do.

A la sobretaula es va fer lliurament d'un record commemoratiu per a cada avi assistent de més de 80 anys. Per arrodonir la festa, tot i que es van fer esperar una mica, el grup d'havaneres de Reus .....

En definitiva, una festa ben bonica on van haver algunes emocions molt a flor de pell. Fins l'any que ve i que puguin ser-hi tots una altra vegada.

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

JOSEP MESTRE
SERRALLER

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

cases i coses

Continuant amb els escrits sobre l'estudi analític i les descripcions de diverses cases que formen el patrimoni arquitectònic del poble de Vilaplana, el següent el dedicarem a cal Bruno. El referent tipològic del que parteix seria l'habitatge "tipus" unifamiliar entre mitgeres, amb pati posterior, amb façana principal a carrer, descrit al primer article de "cases i coses". Tanmateix aquesta casa ha evolucionat

cap a incloure més d'un habitatge, conservant encara alguns dels trets originals de les cases de poble.

Es tracta de casa entre mitgeres sobre parcel·la de doble amplada (12 metres d'amplada) situada al vessant est del carrer Major, fent cantonada amb el Carreró. L'edificació principal disposa de planta baixa, dues plantes i golfes. A la part posterior, cap al pati, s'hi troba el corral i altres edificis annexos.

Construïda en una primera fase cap al segle XVIII, la tradició oral de la família diu que fou aixecada pels mateixos mestres d'obres que construïren l'església del poble. De l'edifici principal en sorprèn l'estructura portant, formada per paret perimetral i quatre pilars exempts centrals, distribuint tres per tres crugies sense parets centrals, a la manera dels antics palaus; altrament era la millor solució per a la tècnica constructiva de l'època. L'estructura horitzontal se soluciona amb sis grans bigues de fusta a cada planta.

La caixa d'escala se situa a la crugia central que dóna al carreró: l'edifici fou concebut com un seguit de "pisos" un damunt de l'altre (cal fer constar que cada planta ocupa uns 150 m2 de superfície construïda). A l'actualitat els avis habiten el primer pis i al segon hi viu la família del fill. Remata l'edifici la planta de golfes, on és encara palesa l'estructura de quatre pilars centrals exempts i la coberta a dues aigües que remata la construcció.

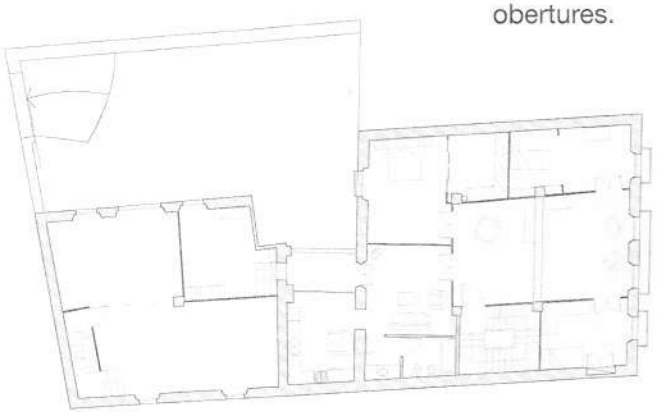
L'esquema funcional inicial era de gran claredat: a la planta baixa s'hi situaven els animals i els estris de treball, ja que tenia l'accés des del carrer. A la planta primera, amb eixida al pati posterior (antic hort) s'hi feia vida. A la planta segona s'hi anava a dormir. A les golfes s'hi emmagatzemaven les avellanes. L'escala era única per facilitar els possibles canvis a la distribució, per

unes grans plantes de gran versatilitat.

Actualment, a la planta baixa encara són visibles el cup i la cupella per l'oli i el vi i a la planta segona resta també el gran menjador amb balcó corregut a carrer: n'és de gran interès el paviment de mosaic de petites peces de color, fent geometries quasi modernistes.

La façana s'articula explicitant la distribució interior: la importància de les plantes o la posició de les crugies. Era una construcció entesa entre mitgeres i oberta cap al carrer, i per tant al carreró no hi ha finestres; al pati posterior només s'hi troben quatre obertures.

L'evolució i el pas dels anys n'han modificat parcialment l'aspecte i part de la distribució, sobretot a les plantes baixa i primera. Altrament el corral del pati posterior s'adossà a l'edifici.

FINA I QUIM ROYO

Josep Tost
Queviures i Transports
Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Forn de pa i pastisseria
Llaurado
Pa cuit amb llenya
Avgda Dr Vilaseca 10 Avgda Joaquim Mir 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS LALEIXAR

Natura herbolari
Tel. 977 77 16 17
Riera de Miró, 19 • REUS

EL CARRER DE L'ERA I EL PORTAL

Molts de nosaltres, quan s'anomena el carrer de l'Era, diem per què es diu així. Segons he sentit a dir als de més edat que jo, és perquè on ara hi ha el poliesportiu, abans hi havia una era en la qual es batia el blat, l'ordi o la civada, que en aquells temps a Vilaplana se'n collia molt.

La finca que toca al riu és de cal «Chacó», i les parades de dalt varen donar-les a la Sra. Elvira, filla de cal «Chacó» i casada amb el Sr. Pau Aymamí de cal «Paraire».

La finca que toca a l'hort del Rosendo i de la Ramona d'Arbolí eren de la meva àvia, la Maria Rodríguez Aymamí, i després van ser-ne propietàries la Dolores i la Teresa Cardona Rodríguez.

Després dels anys, a l'era no s'hi va batre i els terrenys quedaren en propietat de la Sra. Elvira Pàmies.

Qui se'n recordi, al capdavall hi havia una porta per on es podia baixar al riu, que era a la mateixa finca.

Passà el temps i tots dos veïns varen acordar tancar les finques al capdamunt i es va construir una porta gran que la van anomenar «EL PORTAL».

En aquesta porta gran hi havia dues claus, una per a la Sra. Elvira i l'altra per a la meva àvia.

Quan es va fer el PORTAL, allí baix al riu s'hi anava a llançar la brossa de tot el carrer de l'Era, part del carrer Major i Jaume I.

Mai no es va negar a ningú de llançar-la al riu, si s'estava treballant als dos horts es deixava la porta oberta, però si no s'hi treballava anaven a buscar la clau a la tenda de cal Tianet «Gori» o la Teresina, que era propietària de les dues parades del capdamunt. Després va passar a ser del meu germà Fèlix e.p.r.

Després d'uns anys, la finca de la Sra. Elvira va passar a altres amos i es va vendre a l'Ajuntament, i junt amb el meu germà Fèlix varen decidir treure la porta. Així fou com es va acabar EL PORTAL.

Pel que fa a l'encimentat del carrer, es va fer l'any 1973.

SEBASTIÀ MESTRE (GORI)

EL RELLOTGE PERSONAL. SITUEM-NOS ENTRE ELS ANYS 40-50

Aquest objecte no és pas gaire antic a les nostres contrades. Solament en tenien els homes, però no pas tots, i era de butxacó.

El «ROSKOF» era una de les marques més apreciades.

Llevat d'alguns terratinents, que se l'enduien per millor controlar la colla de jornalers, ningú no l'utilitzava per anar al tros.

La pagesia se servia de diverses fonts d'informació: el soroll de la «LUBE» (motocicleta) del farmacèutic de l'Aleixar desplaçant-se a la seva sucursal de Vilaplana. Era puntualíssim: a 2/4 de 12.

El soroll dels autos de línia, també molt puntuals.

El soroll dels avions (que eren d'hèlix) de línia sempre a l'hora.

El bram dels rucs amb efecte dominó poc abans de dinar.

La campana de les 12 i les 2, servei que prestava l'Ajuntament.

El contrast de color i forma que adquirien (i adquireixen) algunes pedres de la muntanya sota el cingle.

El «Colom» visible a les 10, i la «Gitana» visible a les 6.

Cal recordar, però, que es funcionava a horari solar i per als qui no sabien els costums, era necessari preguntar: «Hora vella o hora nova?» Si és que s'havia d'acudir a una cita.

Si més no, el que mai no fallava era la conclusió que en treia el cap de colla en aixecar la vista enlaire per observar la situació del sol.

Quan, aixoplugats a la barraca minvava la tempesta, també era missió del cap de colla «sortir a veure el temps». El seu veredicte determinava si calia esperar, tornar a la feina o bé tornar cap a casa. De qualsevol manera, acabaves rabejat de cap a peus.

La vestimenta també era precària, ja que els homes que anaven calçats duien avarques fetes de pneumàtics vells i també es veien algunes camises grogues confeccionades amb la tela dels sacs de pinso de gallines que progressaven per les golfes de moltes cases.

Seria interessant parlar dels ingredients de la cassola de tros, plat únic que havia de fer el miracle d'atipar el suficient sense tall i poquets rals.

Invito que us ho expliqui qui en sàpiga o bé s'hi hagi trobat.

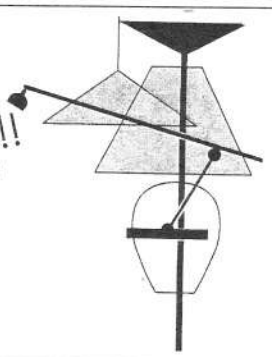
ANDREU VERNET

LAMPARAS LUMEN IL·LUMINACIÓ

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

ESMORZARS SALUDABLES

Durant el mes de març es va dur a terme una campanya d' esmorzars saludables als col.legis públics i concertats de les comarques de Tarragona, activitat organitzada pel Col.legi Oficial de Farmacèutics de la Província de Tarragona amb el suport de les delegacions territorials del Departament d' Ensenyament i la col·laboració de diversos patrocinadors.

L'estadística diu que el 40% del nens del Camp de Tarragona no esmorzen o només prenen un got de llet al matí, molts cops acompanyat de croissants, ensaïmades o altres aliments de brioixeria industrial en lloc d' altres productes naturals.

És necessari un esmorzar complet per a un bon rendiment escolar, amb l' esmorzar aportem l'energia necessària per realitzar les activitats escolars. Si no esmorzem, no tenim força, l' atenció i concentració també està disminuïda.

Cal llevar-se amb temps suficient perquè el nen s' assegui a taula i esmorzi tranquil·lament amb els pares i germans, i s'ha d'evitar que a l' hora del pati es mengin llaminadures, és millor prendre una peça de fruita fresca o bé un grapat de fruita seca.

Composició de l'esmorzar:
Llet o derivats: conté gairebé tots els nutrients que necessita el cos humà. Font de calci necessari per al creixement i l' estructura òssia.

Pa, cereals, oli i fruita seca: aporta l' energia per treballar tot el matí, també l' energia necessària per córrer, saltar i jugar al pati.
Fruita: rica en vitamines i minerals, necessària per a un bon funcionament de l' organisme, es pot prendre en suc natural o bé sencera, ben neta sota el raig de l' aixeta.
És convenient d'escollir aliments de cada grup i anar alternant perquè no es faci tan avorrit, per exemple: = un suc de taronja, una llesca de pa amb tomàquet amb oli i/o oli sol amb formatge i un got de llet

= una peça de fruita, una llesca de pa sucat de tomàquet o amb oli sol i un got de llet.
= fruita trossejada, un iogurt i cereals.
Si proveu al pa amb tomàquet i oli , o oli sol amb la fruita, crec que us sorprendreu del bon resultat!!!

MARIA TERESA HUGUET

MÉS FELIÇ ÉS QUI DÓNA QUE QUI REP (FÀBULA)

Hi havia una pomera que tenia les pomes molt maques, molt desenvolupades, molt boniques, molt apetitoses, molt xamoses, molt madures i oloroses. Devien ser, segurament, molt dolces, ja que ningú pogué assaborir-les. La pomera se sentia molt satisfeta, molt superior, molt orgullosa, fins i tot prepotent.
N'estava tan orgullosa, tan pendent, tan embadalida de ses pomes, que temia, que patia constantment un turment, una angoixa, un neguit tan gran perquè no les hi prenguessin, que no la deixaven viure tranquil·la; i, si hagués pogut, les hauria guardat o amagat com els avars guarden ses joies, que ni s'atreveixen a mostrar-les per por que no les hi robin; i naturalment amb tot això no era pas feliç, ni molt menys.
Passaven els forts dies d'estiu i el sol, la forta calor, feia que cada vegada més daurés les apetitoses pomes. Per allí hi passaven tant humans (que no les podien haver per l'alçada de la pomera) com animals: ovelles, cabres, conills. Tots s'hi embadalien mirant-les, i la boca se'ls feia aigua. També ocells tan diversos com merles, garses, pardals, gafarrons, caderneres i tants, que seria molt llarg anomenar-los a tots. Molt d'ells reduïen el vol quan passaven. Intentaven acostar-se i parar, i amb gran il·lusió poder tastar aquelles vistoses pomes. Ella, però, movia amb fúria les seves branques donant-los forts cops al cap, als ulls, a on podia, i així aconseguia foragitar-los i mantenir ses riques pomes intactes.
Passava l'estiu. Amb la tardor, les pluges començaren a ser més freqüents. Les precioses pomes començaren a malmetre's amb petites ferides (nafres), que ja feia preveure el trist final que els esperava. Tot i això, ella estava orgullosa, possessiva sens voler cedir ni donar ses intocables i adorables pomes. Per fi, un jorn a la nit caigué tanta aigua, tan rebatuda pel fort vent tempestuós, que per més esforços que féu de guardar-les i subjectar els mànecs, aquests es trencaren i sens remei es quedà sense les obsessives pomes.
En caure a terra les pomes, la gran quantitat d'aigua que corria se les emportà... Aleshores la pomera es quedà desesperada, decebuda i trista. Però reflexionà i pensà que tal volta s'havia equivocat, que segurament no havia obrat bé; que enlloc de ser útil als altres, de donar-se, de procurar fer feliços els altres, ella només volia posseir; que si hagués dat, ara se sentiria més tranquil·la, més ditxosa, més feliç. Perquè és més feliç qui dóna que qui rep.

BALTASAR JUANPERE

OLI D'OLIVA VERGE EXTRA
Antara®
DENOMINACIÓ D'ORIGEN
SIURANA

NO A LA GUERRA I UN SÍ A LA PAU

No a la guerra i sí a la pau, ja que aquesta paraula significa amistat i tolerància, i el respecte que hem de tenir per conviure tots junts, i hem de saber conservar-la perquè la pau sigui perdurable. Les guerres són el pitjor de totes les desgràcies, que els éssers humans han pogut sofrir en qualsevol país, perquè sofreixen la destrucció i les calamitats i l'horror de perdre els seus sers estimats, i tot allò que han pogut adquirir durant la seva vida. Però, els homes han arribat a desenvolupar, i a dominar i a crear armes tan sofisticades de destrucció en massa que fins i tot han estat disposats a utilitzar-les en qualsevol país on puguin viure persones amigues, i/ o germanes seves. Els homes són capaços de queixar-se de les injustícies que ells mateixos cometen.

Els homes es deixen portar per l'egoisme i l'orgull i pels seus mals pensaments, i en algun moment de follia poden utilitzar aquestes armes per aniquilar els éssers humans d'un país. Les guerres no solucionen els problemes que els éssers humans pateixen en tots els ordres i a més les guerres deixen una sèrie de records inesborrables, penes petites i grans. cal tenir en compte que els drets humans, que a tots ens han de protegir, estan sent violats la guerra va crear una situació d'enfrontament i odi per la sang vessada hi ha persones que estan donant la seva vida essent joves i sense culpa de res de la situació que els envolta. Es creia que, passat el nazisme, no tornaria a produir-se cap guerra des d' aquella que Hitler va encarregar portar a terme. Després de la guerra, es van crear els camps d'extermini com a solució definitiva, lloc on van perdre la vida milions de persones. Sembla difícil descriure els horrors descoberts quan s'han trobat fosses plenes de cadàvers, milions de persones sacrificades en una de les separacions d'ètnies, perquè existeix racisme (que de vegades sentim, els insults i cases que cremen amb persones grans i nens dins i tot). Que Déu ens il·lumini a tots i que aprenguem a respectar-nos i a conviure tots junts i que no hi hagi més guerres.

ANTONIO DÍAZ

L'ARRIBADA DE LES ORENETES

Vet aquí que fa molts anys hi havia una ciutat que es dividia en tres barris: el Barri de Dalt, el Barri del Mig i el Barri de Baix.
Un dia, després d'un hivern llarg i penós, arribaren a la ciutat tres simpàtiques orenetes, eren l'Alexandra, la Victòria i la Maria. Dubtoses de quin barri era el millor per viure-hi, decidiren separar-se per tornar-se a retrobar al vespre, i explicar-se el que havien vist.

La Maria: El Barri de Baix és molt bonic. La seva gent és senzilla i afable. Es tracta d'un barri molt pla, sense gaires pujades ni baixades. S'hi respira molta pau. Ara que ho dic, potser se'n respira massa de pau... El trobo mancat d'alegria.

La Victòria: Doncs al Barri de Dalt s'hi respira un aire d'allò més fresc. És al mig de la muntanya, fins i tot s'hi poden sentir flaires de romers i farigoles. El seu terreny és molt accidentat però molt bonic. De tota manera, és curiós, també hi trobo massa pau, com si li faltés alguna cosa...

L'Alexandra: Doncs el Barri del Mig és ple de vida, la gent somriu cofoia mentre els nens criden i riuen a l'entrar i sortir de l'escola. S'hi respira alegria. El trobo, senzillament, el lloc ideal per instal·lar-nos i viure-hi.

L'Alexandra, la Maria i la Victòria es van quedar al Barri del Mig, i allí hi van viure felices molt i molt de temps entre la juguesca i les rialles de la mainada del barri, que va resultar que era l'únic dels tres que tenia escola per als nens.

Les nostres amigues mai van arribar a saber què era allò que proporcionava aquella alegria especial al seu barri. Nosaltres pensem que podria ser que l'escola hi tingués alguna cosa a veure...

Qualsevol semblança amb la realitat, serà pura coincidència. Penseu que les orenetes s'instal·len a tot arreu. Tot i això nosaltres hem fet la reflexió que els nens han marxat d'alguns llocs i potser amb ells s'han endut l'alegria cap a d'altres indrets.

EVA AYMAMÍ

FE D'ERRATES

A la fototeca col·leccionable núm. 6 va aparèixer La barana de la Riba 2003 i l'any correcte de la fotografia és el 1993.

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció
Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28 43380 VILAPLANA

VIALMA, SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S. L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29 43380 VILAPLANA

EL SOBTAT ÈXIT DE LA FILOSOFIA

Penso que va ser cap a l'any 93 que es va publicar la traducció al castellà de *El mundo de Sofia*, de Jostein Gaadner. Tot i la sorpresa de molts, es va convertir en un èxit editorial. N'hi havia que no podien creure que un llibre que ve a ser una mena de manual de divulgació de la història de la filosofia, pogués interessar a tanta gent. Però, de fet, si més no a Espanya, Fernando Savater havia ja mostrat que hi havia una demanda que anava més enllà dels best-seller de sexe i intriga. L'abril de 1991 s'havia publicat *Ètica para Amador*, amb cinc reedicions immediates el mateix any i moltes més després. En juny de 1995 es publicava una versió catalana, *Ètica per al meu fill*, que ha tingut i continua tenint noves edicions.

El descobriment ha donat per a molt més i els llibres de filosofia dirigits al gran públic s'han anat succeint. Savater mateix ha publicat, entre d'altres, *Las preguntas de la vida*. També Gaadner ha publicat nous títols i les editorials han anat afegint publicacions.

Per què? Les columnes d'opinió dels diaris i les cartes dels lectors coincideixen a diagnosticar que la nostra societat no té més interès que allò que té una aplicació tècnica o allò que proporciona un plaer immediat i sense conseqüències. És, es diu, una societat descreguda i hedonista, sense valors, on ningú pensa que l'esforç gratuït tingui interès. Doncs bé, la filosofia, tot i que sigui en un nivell de divulgació, exigeix una lectura atenta, costa esforç, no proporciona més benefici que ella mateixa i més aviat porta a pensar que ni el plaer immediat, ni els diners, ni el poder, tenen un valor absolut. Així, doncs, per què aquest èxit editorial?

No tots els llibres, malgrat la seva temàtica filosòfica, tenen el mateix propòsit. *El món de Sofia* era, fonamentalment, una història de la filosofia, així que, com d'altres, té interès pels coneixements que proporciona. El llibre de Savater té mes aviat interès per la seva reflexió ètica. És a dir, ens interessa quan ens plantegem com portar la nostra vida d'acord amb el que ens sembli que està bé i el que està malament.

Lou Marinoff va escriure un llibre que, tot i que està en la mateixa línia divulgadora, presenta un enfocament especial i força interessant. En principi s'assembla més a un llibre d'autoajuda, com són tan habituals des de la psicologia, que a un llibre de filosofia. Fins i tot podríem dir que el seu enfocament ve a contradir la idea que la filosofia no té cap interès pràctic, quan ens assabentem que hi ha un moviment d'origen alemany, però estès, en aquest moment, per tot Europa i Nord Amèrica, de filòsofs que obren despatxos de consulta filosòfica tal com si fossin metges, psicoanalistes o psicòlegs. El llibre, anomenat *Més Plató i menys Prozac* (Barcelona: Edicions B, 1999), inclou un llistat prou eloqüent d'organitzacions de filosofia pràctica i un directori d'assessors filosòfics que no deixa dubtes de la seriositat de l'intent.

Lou Marinoff proposa una mena de guia terapèutica que anomena PEACE, acrònim dels cinc passos pels que, suposa l'autor, cal passar per a la resolució del conflicte que ens ha portat al despatx del filòsof. Ara bé, això faria del seu text un llibre més d'autojuda si no fos pel plantejament que origina la necessitat d'un assessorament filosòfic. És aquí on rau l'interès del llibre. Perquè, efectivament, quin tipus de consulta ens pot portar a pagar un professional de la filosofia perquè ens ajudi? Que ens ajudi, a què?

Marinoff denuncia, penso que encertadament, que la nostra societat ha construït un model de vida feliç. Una persona que hagi assolit èxit en la seva vida professional, que tingui unes condicions de vida familiar i emocional estable, que no es trobi amb més entrebancs o incerteses respecte al seu futur que els raonables, que porti una alimentació i un gènere de vida sa, hauria de sentir-se feliç. Per tant, si algú en aquesta situació sent angoixa, incertesa, ansietat o qualsevol altra emoció desagradable, té alguna malaltia i necessita tractament psicològic. L'aplicació a la psicologia del model propi de la medicina que tracta del cos, agrupa les emocions que s'aparten d'aquesta imatge ideal com a símptomes d'una malaltia, de la mateixa manera que la medicina agrupa la febre, el dolor o els vòmits com a símptomes dels quals hem de cercar la causa i corregir-la.

Ara bé, la filosofia, des de fa mil·lennis, ha reflexionat sobre la condició humana, i els filòsofs han escrit moltes pàgines sobre la infelicitat que acompanya necessàriament la consciència dels homes. D'una manera o altra, tots els filòsofs han reflexionat sobre aquesta condició humana. L'any 399 aC, Plató va començar a filosofar pel dolor que li va causar la injustícia de la mort de Sòcrates. Epicur, els estoics i els cínics, van convertir la felicitat en el tema central de les seves filosofies.

En el s. XX, l'existencialisme va reflexionar força sobre les implicacions del fet, característic de l'espècie humana, de tenir consciència, no consciència moral, sinó consciència de nosaltres mateixos, del món que ens envolta i de les nostres accions sobre el medi. De l'entorn ens arriben incitacions contínues a l'acció, estímuls que troben en nosaltres mateixos l'eco de la gana, de l'amor, de l'odi, del desig, del fred, del dolor o del plaer. Però allò que fem amb aquests estímuls es una decisió nostra. Puc menjar o declarar-me en vaga de fam per raons morals, puc matar per aconseguir menjar o repartir el que tinc amb els altres, puc aguantar el dolor, el fred o la necessitat, oblidar el meu desig o posar pel davant la meva satisfacció. Puc triar, és més, no em queda més remei que triar, perquè no triar és també una tria. Estem, dirà J.P. Sartre condemnats a la llibertat. Fins i tot si trio subjectar la meva llibertat al que em digui una altra persona, estic triant això i sóc responsable de les conseqüències de la meva decisió. No val dir: he fet el que tu em vas dir. Els éssers humans són conscients de si mateixos, del fet d'estar vius, del transcurs del temps, de les conseqüències de les seves accions, del futur i de la mort que els espera.

Hi ha, doncs, una angoixa que no és un símptoma de cap malaltia, sinó pròpia d'allò que som. No és una malaltia a guarir, sinó un sentiment de fons que ens acompanya i que es planteja agudament sovint, en moments en què hem d'afrontar canvis o decisions. La llibertat, quan en som conscients, fa por. La filosofia ha estat, tradicionalment, una resposta a l'angoixa humana per entendre la seva realitat i fer un ús acurat de la llibertat. L'única manera d'afrontar l'angoixa vital és la reflexió, l'intent d'entendre, des de la mateixa consciència, què és això de tenir consciència i com podem conviure amb ella. La consciència no obliga, ni té manual d'instruccions, sempre està oberta.

Aquest punt de vista, que és el de partida del llibre de Marinoff i, pel que sembla, de l'existència d'assessors filosòfics, és, sense dubte, encertat. *Més Plató i menys Prozac l'explica* prou bé i amb força més arguments, exemples i dades que el meu resum. Jo, si algú em vingués amb la seva angoixa vital buscant consol, no sé què podria dir-li. Hauria de sentir-ho amb molta simpatia i, sense dubtes, amb comprensió pregona del que m'està explicant. Vull dir, jo no sé si la proposta PEACE funciona, però sí que penso que el punt de partida és adient i que la seva denúncia de l'estúpid model de felicitat dels telefilms és correcta. Pot ser que aquesta estupidesa palpable sigui una de las causes del sobtat èxit editorial dels llibres de filosofia.

RAMÓN SÁNCHEZ

JOSEP Mª MARINÉ
MIRALLES
ALFORJA EXCAVACIONS I TRANSPORTS

Av. Catalunya, 5 3r 1a
Tel. 977 816 489 Mòbil 610 282 029
43365 ALFORJA

AVIAT FARÀ 19 ANYS QUE VISC A MEQUINENSA

Aviat farà 19 anys que visc a Mequinensa amb el meu marit, Manel, i els meus fills Raquel i Josep; avui us vull explicar com és aquest poble, que potser molts només coneixeu pel seu nom.

La vila de Mequinensa es troba ubicada a l´extrem oriental de la província de Saragossa, a la confluència del rius Ebre, Segre i Cinca. La gran varietat d´ecosistemes que es troben al seu entorn fa que sigui un autèntic paradís per la fauna que hi habita, de gran biodiversitat

Aquesta singular ubicació ha influït tant en la seva història, com en el seu parlar i el caràcter del seus habitants. Tothom parla el català, semblant al que es parla a Lleida, però la gent del poble diuen que parlen el mequinensà.

És un poble de 2.700 habitants, tenim tota classe de serveis i la seva gent és molt agradable. Caminant pels seus amples carrers, podem contemplar el castell, dels segles XIV-XV, que domina, des de la vora d´un penya-segat, l'espectacular paisatge de la vall.

Tenim un embassament de 80 m d'alçada i d'una capacitat de 1.530 milions de m3; és lloc de cita de nombrosos aficionats tant a la pesca, com als esports nàutics. La gran làmina d´aigua que té el riu, de 500 metres d'amplada, fa que sigui el millor camp de regates d'Espanya, fent-s'hi un gran nombre de competicions.

El remers de la Universitat d'Oxford, després de buscar per tot Europa un lloc per entrenar-se per a la famosa competició de Cambridge, van escollir Mequinensa per ferho i hi vénen tots els anys. Potser serà casualitat, però des que vénen al poble, han guanyat totes les competicions. Ells diuen que Mequinensa els porta sort.

Al riu s'hi fan els esports de rem, piragüisme, motonàutica i gairebé tots els relacionats amb l'aigua. La pesca és la part mes important del nostre turisme: aquí, s'hi pesca el famós siluro, que acostuma a amidar més de 2 metres de llarg i a pesar una mitjana de 100 Kg. Durant tot l'any tenim gent estrangera que vénen a pescar.

Tenim mines de lignit, que són una part important de l´economia del poble, fàbriques tèxtils i un futur polígon industrial, que s'està construint.

Mequinensa és un poble nou, modern i, ara que és primavera, tos el seus carrers i places estan plens de roses de tots els colors, que els veïns cuidem.

Aquest escrit només és un petit esbós de la vida a Mequinensa. Si us decidiu a venir-hi, sereu ben rebuts.

RAQUEL VIRGILI

la nostra cuina

CONILL AMB SALSA DE TOMACA

Ingredients:

1 conill
sal
pebre negre
oli
1 ceba grossa
1 cabeça d'alls
1 copa de vi ranci
1 pot de 1/2 kg de salsa de tomaca
1 fulla de llorer

Rostiu el conill fet a talls amb la ceba, 3 alls sencers, pebre, sal i el llorer. Quan comenci a fer-se ros, poseu-hi el vi, i a poquet a poquet fins que és cuit.

Poseu la tomaca a fregir i, mentre us espereu, piqueu al morter 2 alls i, amb una mica d'oli, aneu fent un alli oli negat i tireu-lo a la tomaca. Després, tot al conill, que faci una mica xup, xup.

Recepta de la meva mare Rufina.

Mentre preparava l'escrit per Lo Pedrís, m'ha sortit aquesta recepta també de conill i, com que no és gaire llarga, m'he permès posar-la.

CONILL AMB XOCOLATA

Ingredients:

1 conill
ceba
llorer
orenga
sajolida
canyella
1 got de vi blanc
1 got de vi ranci.

Per a la picada: 2 grans d'all, safrà, nou moscada, ametlles, 2 pastilles de xocolata negra, fetge de conill, 1 llesca de pa, brou.

Fregiu en una paella amb oli la llesca de pa, els alls i el fetge del conill i reserveu-ho.

Fregiu el conill fins que esdevingui ben ros i afegiu-hi les herbes i el bocí de canyella. Després, la ceba tallada al llarg i el vi. Cobriu-ho amb una mica de brou i deixeu-ho al foc una estona, fins que sigui cuit.

Al final de la cocció, afegiu-hi la picada.

MARIA RUFINA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR
C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

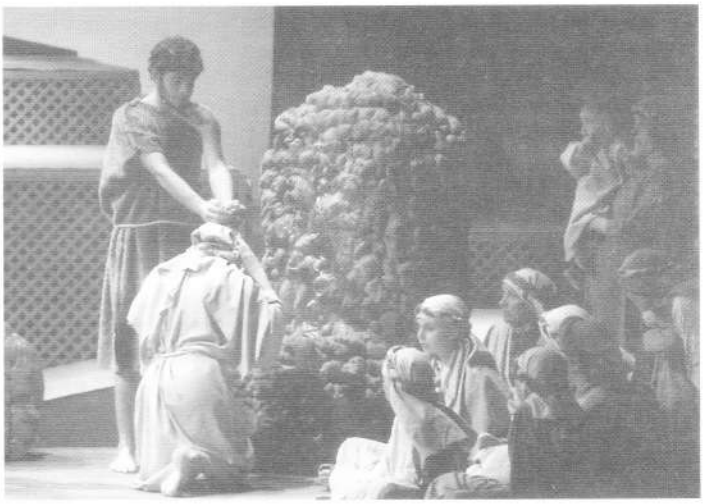
AGR BOTIGA

INAUGURACIÓ DE LA NOVA PLAÇA DE LA RIBA

Diumenge quatre de maig es va inaugurar la remodelació de la plaça de la Riba i l'eixamplament i reforma del carrer. Aquestes obres estaven emmarcades al PAM 2001, la primera, i al PUOSC 2002, la segona, i han suposat un cost de 179.039,65 euros (29.789.691 ptes.) i 83.431,17 euros (13.881.778 ptes.) respectivament. Els actes d'inauguració es van fer al migdia a la mateixa plaça de la Riba. Van presidir-los el president de la Diputació, Sr. Josep Mariné, i el delegat de la Generalitat, Sr. Felip Puig, a més de les autoritats locals. Després els assistents van gaudir d'un refrigeri popular.

ACTUACIÓ DE JAUME VIRGILI PRADES A LA COMPANYIA LLOP'S TEATRE DE REUS

La Setmana Santa d'enguany, el Teatre Fortuny de Reus va poder oferir per sisena temporada l'obra teatral La Passió de Reus. L'obra, escenificada per la companyia Llop's Teatre, s'insereix dins la tradició teatral més popular i religiosa: mostra la passió, la mort i la resurrecció de Jesucrist.

"Lo Pedrís" se'n vol fer ressò en aquest número 12 de la revista, ja que un artista local, Jaume Virgili, prou conegut de tots per les seves actuacions teatrals al poble, és membre des de fa tres temporades de l'esmentada companyia de la capital del Baix Camp. Segons informa la crítica teatral Txell Granados en el Diari de Tarragona d'abril de 2003, l'estrena de Jaume Virgili Prades en el paper de Joan Baptista va ser molt satisfactòria. Així mateix, cal destacar l'actuació de la resta de companys amb qui va intervenir, i la magnífica direcció de Josep Maria Llop i l'acurada coordinació de Montse Virgili. Des d'aquí, volem donar la nostra més cordial enhorabona a l'actor vilaplanenc.

DIA DE L'ARBRE

Com cada any, en fa ja més de 20 , al Bosc de l'Olla, (Camp de futbol) es va celebrar el Dia de l'Arbre.

Durant molts dels primers anys es menjava carn a la brasa, amanida, taronja i un grapat d'avellanes (tot i que es feien uns grups de gent que hi afegien uns tecs impressionants).

S'hi feia missa de campanya, alguns anys s'havia aprofitat per fer la Festa del Llibre , un partit de futbol de casats contra solters i és clar, com a primer acte, plantar pins. Molts han sobreviscut, han estat banstant ben cuidats.

D'un temps cap aquí, però, s'havia canviat la carn a la brasa per paella, i aquest any, una altra innovació, fideuà.

Tampoc no es van plantar pins, es va fer quelcom tant o més important, podar-los. I amb la mainada, s'hi van penjar unes casetes d'ocells.

Així mateix, l'Associació de Jubilats va organitzar un campionat de bitlles, que com sabeu hi són bastant afeccionats. Al començament costa d'arrancar, però després la gent s'hi anima.

I com no pot faltar mai, partit, però de pares (quarentons) contra fills (5-12 anys). Us ho imagineu!!!

L'assistència, bastant concurreguda, hi ha una bona part dels Vilaplanecs que en són completament fidels. És que és un dia diferent.

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia
Tel. 977 81 50 78

BAR
CASAL Vilaplanenc
• VARIETAT DE TAPES
• ENTREPANS
• LLESQUES
• ESMORZARS
Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

10a TROBADA DE DONES DEL BAIX CAMP

Aquest any la trobada ha sigut a les Borges del Camp. De Vilaplana hi varen anar 22 dones i en total en varen ser 860. «Quina donada!»

Ens varen rebre molt bé. Després d'esmorzar, ens reunírem a l'església i després de les paraules del Sr. Alcalde, va presentar i parlar la Sra. Ahsa Miró. Hi hagueren algunes intervencions molt interessants. En acabar, l'escriptora va vendre i va signar el seu llibre *La filla del Ganges.*

Es ballaren sardanes, s'inaugurà la plaça de la dona amb una escultura de la Neus Segrià. El dinar a la nau de TransMiralles, molt bo, molt ben servit, igual que l'esmorzar, tot molt correcte.

Per acabar només vull felicitar i donar l'enhorabona a les autoritats i a les dones borgenques per l'organització.
Fins l'any que ve, si Déu vol que ens puguem tornar a trobar.

PASTORETS 2003

Encara que ja ha passat molt de temps, volem assabentar-los que en la representació dels Pastorets que nens i nenes del poble van fer el 6 de gener, diada de Reis, a la sala del casal, i donatius posteriors que ens van fer arribar, es va recollir la quantitat de 700 euros. Xifra que com vam avisar havia de ser destinada a l'apadrinament d'un infant del Tercer Món.
Les ONG amb què vam contactar ens van aconsellar que, ja que no podíem assegurar una continuïtat en el lliurament de diners, era millor dedicar-los a una obra de caràcter infantil. I així ho vam fer.
Com podran veure per la carta que reproduïm, vam enviar l'esmentada suma a la Fundació PRODEIN (Promotora del Desarrollo Integral). Es tracta d'una organització molt seriosa i coneguda que, des de fa molts anys, treballa a les zones més pobres de l'Amèrica Central i del Sud. Aquells dies, aquesta Fundació demanava ajuda per acabar de posar en marxa menjadors infantils en llocs molt necessitats d'Argentina.
Confiem que la petita ofrena dels nens i de les nenes del poble servirà per a portar una mica d'escalfor i benestar als que tant ho mereixen.

En nom de tots, GRÀCIES.

FUNDACION
PRODEIN

FUNDACIÓN PRODEIN

C/ Maestro Ripoll, 14
28006 MADRID Tel.: 91 562 75 43
B de Castilla, Pº de la Castellana, 15
C.C. 0082 - 5785-14-060-0157877

C/ Xuclà, 19
08001 BARCELONA Tel.: 93 301 31 94
Caixa Pensions Mestre Nicolau
C.C.2100-0918-26-020-0072528

SRA. DOÑA Mª ANA VERNET FERRER
DR. MARC 9
43380 VILAPLANA

MUY ESTIMADA SRA. DOÑA Mª ANA:

Nos es grato saludarle y nos permitimos, a través de la presente, agradecerle el generoso donativo de 700 € que ha tenido la bondad de enviarnos.

Gracias al apoyo tan inestimable de Vds., nuestros más celosos colaboradores, es posible continuar nuestro empeño de socorrer a nuestros hermanos más necesitados.

Muy cordialmente,

Hna. Patricia Oyarzo, F.D.
Directora

TECPERVAL
TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS
Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

TROBADA DE FÒRUMS JOVES COMARCAL A VILAPLANA

El dissabte 26 i el diumenge 27 d'abril de 2003 va tenir lloc la I Trobada de Fòrums Joves Comarcal, al nostre poble, organitzada pels joves que formem el Fòrum i amb una gran ajuda dels responsables de l'OSJ (Oficina de Serveis de Joventut del Baix Camp).

La trobada consistia a reunir joves de diferents llocs de la comarca per parlar i intercanviar temes que ens preocupen i ens interessen: dels problemes com l'habitatge, el treball, la societat que ens envolta, com també la relació amb els respectius ajuntaments.

Els pobles que hi vam participar van ser: Cambrils, Botarell, l'Aleixar i Vilaplana. En total érem unes seixanta persones.

Es va iniciar a les nou del matí del dissabte, quan ens vam reunir tots els de la comissió de joves de Vilaplana i els responsables de l'OSJ per començar a preparar a les Escoles el que seria la Trobada: preparar les taules per als dinars i sopars, l'esmorzar, preparar els tiquets de la Trobada, les samarretes, els cartells, els bidons per tenir la beguda ben fresqueta, etc.

A les deu en punt van arribar els participants dels altres tres pobles, i els vam anar a donar la benvinguda a la carretera. Després els vam acompanyar a les Escoles perquè allí seria on esmorzaríem, i també que deixessin les motxilles i màrfegues a la «classe dels petits», que allí seria el lloc on es dormiria. Seguidament es va fer el repartiment del material (les targetes personals, tiquets i l'obsequi de la samarreta de la Trobada). Quan ja tothom va tenir el seu corresponent material, a les dotze vam tenir la primera sorpresa del dia... i va ser bona, la sorpresa!!! Els tècnics de l'OSJ ens van representar una petita obra de teatre a la pista de les Escoles, que seria la presentació de la Trobada. Seguidament ens vam separar en tres grups per fer uns jocs dinàmics per conèixer-nos els uns als altres i per acabar ens vam reunir tots a la pista de les Escoles.

A dos quarts de tres vam començar a dinar a la «classe dels grans» i després d'una bona menjada uns quants van anar a Ca la Peirona a prendre cafès. Tot seguit, a les quatre de la tarda vam canviar de classe i vam fer sessió de Fòrum, la qual cosa consistia a reunir-nos tots i cada poble exposava davant de tothom un altre poble on es deia què s'havia aconseguit fins ara dels Fòrums Joves, i vam acabar la sessió fora al pati. Fins a l'hora de sopar vam tenir temps lliure.

A les deu de la nit vam sopar acompanyats dels alcaldes, regidors de joventut i de la Sra. Rosa Maria Pujol (secretaria de joventut de la Generalitat de Catalunya). La nit es va acabar amb una gran festa al Casal Vilaplanenc, on hi va haver un concert a càrrec dels «Set i mig» del poble, i també dels «Aynulatac» de Reus. La festa va durar fins a altes hores de la matinada!

L'endemà al matí, a les nou hi va haver l'esmorzar, acompanyat per una «petita cercavila» a la pista de les Escoles amb els gegants de Vilaplana. I, seguidament, vam posar una mica de color pel poble, concretament als «Malecons» i a la pista poliesportiva del Casal: es va fer una «graffitada» que va durar fins al vespre.

Després de dinar es van fer les conclusions de la Trobada i per allà a les sis de la tarda va haver-hi el moment de la cloenda i de la tornada a casa dels participants. Això és tot de la Trobada. Hem aconseguit el que ens havíem proposat, que era reunir joves de la comarca per comunicar-nos entre nosaltres, compartir diferentes experiències i fer noves amistats. I per acabar, donem les gràcies a la participació de tots els joves de la Trobada, l'ajuda que vam rebre del poble i també volem agrair molt i donar les gràcies a la Raquel, la Laia, l'Engelbert, la Montse i la Blanca per tot el suport que ens han donat, per ajudar-nos a tirar endavant i per aguantar-nos tot aquest temps!

FÒRUM JOVE DE VILAPLANA

ENTREAUTO BENZINERA * AUTORENTAT
CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS
Comandes: ☎ 977 755 816
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h
CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

Vilaplana ressona 2003

La revista "Lo Pedrís", que va néixer l'any 2000, amb la voluntat d'esdevenir una àmplia, oberta i plural plataforma cultural de Vilaplana, on la participació de la ciutadania, la lliure opinió, el debat i la informació ben documentada fossin les nostres màximes fons d'identitat on sustentar-se , vol encetar un altre aspecte cultural important : La Música. Per fer-ho realitat, vam pensar que seria interessant i beneficiós pel poble organitzar un concert popular a l'aire lliure aquest estiu, que en el cas que funcioni bé, com tots esperem, podria tenir continuïtat una vegada cada any per aquestes dates.

D'aquesta forma, a més de la revista, la pàgina web i les xerrades, que poc a poc hem anat consolidant dins l'entramat social i cultural del poble, iniciem un engrescador projecte impulsat amb renovades il·lusions que hem batejat com <<Vilaplana Ressona>>. Un nom que, d'una banda, entronca i ret homenatge als mítics i multitudinaris concerts folks que es van organitzar a Vilaplana a finals dels 70 (Lluís Llach) i principis dels 80 (Paco Ibañez, George Moustaky, La Banda, Quilapayun, Marina Rosell, Metamorfosis...) i que, de l'altra, dóna a conèixer més enllà de les pròpies fronteres la nostra vila. Tanmateix, no és tan sols un efecte de dins cap a fora per ser reconeguts o adquirir prestigi, sinó que, i potser encara millor, que el poble també pugui rebre de forma recíproca nous i diversos impulsos culturals que, a partir d'aquesta festa musical, li amplien i milloren els trets que ens identifiquen com a poble. És per tant un projecte que intenta recuperar una part important del patrimoni cultural del passat, però que alhora aposta per la restauració i l'amalgama de cultures. Per tot això, vam pensar que els reconeguts cantautors de les Terres de l'Ebre: "Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries" , que són una mostra esplèndida de contrast entre tradició i mestissatge cultural , serien idonis per encetar el primer concert <<Vilaplana Ressona 2003>>. Però, perquè la festa sigui encara més completa, el grup "La Sonora Sota el Ànecs" ens amenitzarà la vetllada amb un engrescador ball perquè tothom pugui gaudir encara més de la Festa. L'acte, que esperem sigui presidit pel bon temps i l'encisador encant de la blanca lluna, tindrà lloc al poliesportiu del Casal vilaplanenc el dia 12 de juliol a les 22.30 hores i comptarà amb servei d'un acurat i suculent bar. No hi falteu. Us hi esperem perquè Vilaplana ressoni per molts i molts anys.

Dietètiques Cabré, C.B.

peso forma

• ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
• HERBORISTERIA
• CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

CR COMERCIAL REUS

• **Subministrament de papereria i escriptori**

4atre
Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

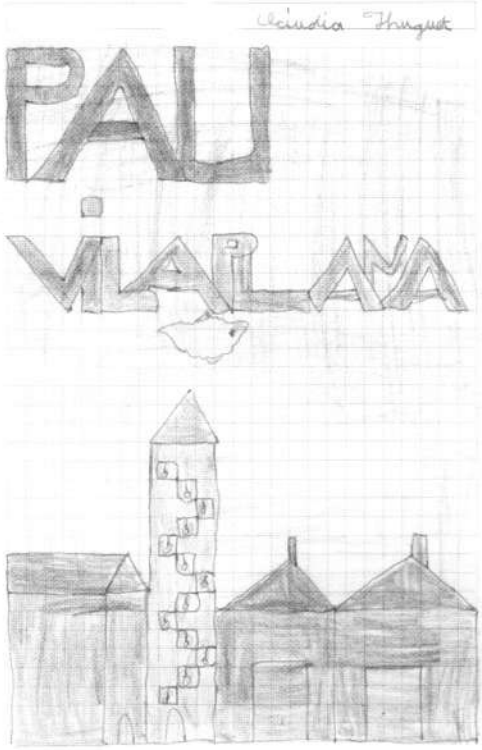
RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

LA FRESCA

FESTA 1a COMUNIÓ DEL RAMON, LA GINA I LA BÀRBARA

QUAN PLOU M'AGRADA PASSEJAR
SI FA SOL JUGO A AMAGAR.

QUI SÓC?

Segueix els nombres i em trobaràs.

JOSEP BIGORRA

grup
llibreria
papereria
regal informal
joguines
Av. Prat de la Riba, 33
T. 31 55 16 43201 REUS

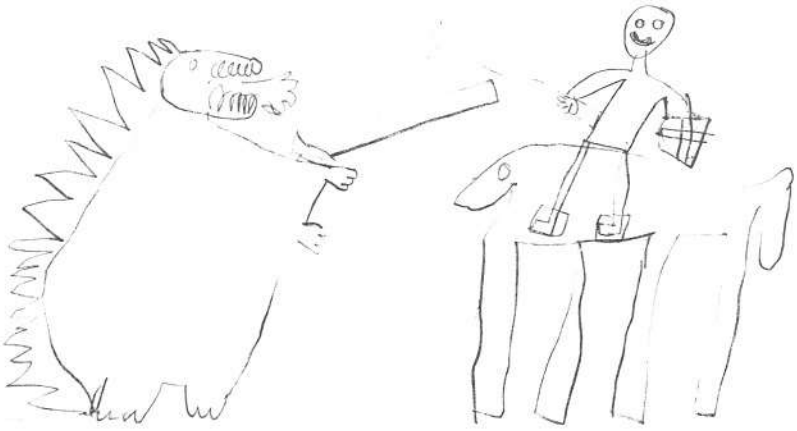
Tot per culpa d'una fulla.

Fa molt i molt de temps, quan els gossos parlaven i les persones bordaven, hi havia un pagès que tenia molts avellaners. El dia que van caure totes les avellanes, les va anar a recollir i de mica en mica totes feien cap a la senalla; totes, totes, menys una.
-Per què ,per què m'ha de tocar a mi?-va dir la Crifolleta ploriquejant.
-Tens algun problema? -va dir l'avellana Crifollosa. Aquella avellana era la més vella i sàvia.
-Doncs sí -va dir la Crifolleta. El pagès ha recollit a tots els meus amics, amigues i familiars, però a mi no.
Va passar temps, temps i més temps, i la crifolleta cada vegada tenia més fred, més calor. Però va arribar la tardor i les fulles queien. Una per casualitat va caure al seu damunt, i com que el pagès no la veia cada vegada la trepitjava més i més, i al llarg d'un temps ja tenim la Crifolleta colgada al terra. Moltes vegades plovia o feia sol. I al cap d'uns dies el pagès es va posar malalt i el tros, durant una bona temporada, no el va tocar ningú per res.
Al cap de molt i molt de temps, la Crifolleta es va convertir en un avellaner!!!!!!!!!!!!!! A l'època de les avellanes el pagès ja estava bé i la crifolleta es va convertir en la mare de les avellanes. I... conte contat anem a plegar avellanes, perquè ja s'ha acabat.

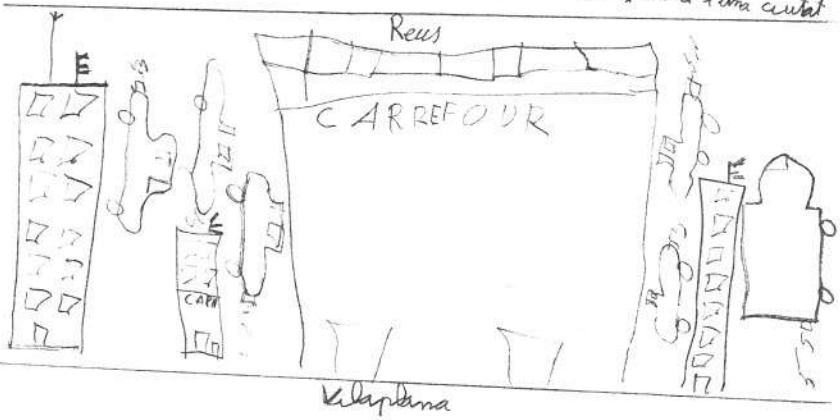
Carles Duran (2n Classificat al I Concurs de la revista La Crifolla de l'Aleixar de cicle mitjà).

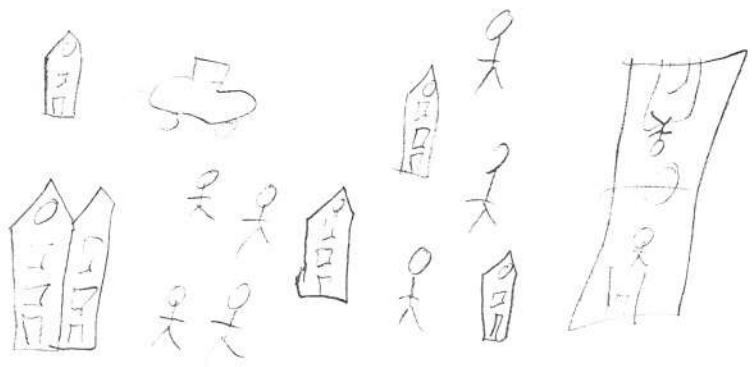
Adriana Salvat

ER sant jordi

Us fai un dibuix perque vegeu el que es un poble i una ciutat

A Reus hi ha molts cotxes molta gent molta gent està tranquil pels cotxes.
I a Vilaplana està molt tranquil.

contes a la vora del foc

A questa secció pretén recuperar el llegat d'aquelles persones que ens han transmès la saviesa del passat en forma de contes, històries, cançons i remeis per al cos i l'ànima.
Des d'aquí convidem tota persona que recordi històries antigues o que conegui versions diferents de les que aquí s'expliquen, que ens ajudi a enriquir aquesta secció que avui ens regala la Maria Garcia . Que la gaudiu!

MEI SALVAT

Maria Garcia. 70 anys.
De petites jugàvem molt, tot el dia érem pels carrers. Les meves amigues eren la Mariana Ritu, la Pilarin i la Roser Bruno.
Jugàvem a amagar, a corda, a boles, a patacons, a "palet"(bocí de ferro que ens donava el Rosendo per jugar a fer punteria), a "rodu"(aro, que trèiem de les llantes de les bicis velles), a Pim Pom (n'hi havia un a cal Bruno), a piso (xarranca), a futbol, a frontó...
Quan ens cansàvem, anàvem a passejar per les parades del Cama i saltàvem pels marges, i el "Cames", que tenia molt mal caràcter, ens empaitava amb un bastó.
A la carretera hi havia molts cabirons dels pins que tallaven, en posàvem un de travesser i fèiem un gronxador.
Al vespre ens enfilàvem als carros que arribaven del tros i al camió del peix.
També jugàvem molt al riu. Hi caçàvem crancs, de vegades fins i tot de nit.
Els contes que recordo els vaig escoltar a la ràdio i són els clàssics : la caputxeta, la Blancaneus, etc. Jo he explicat molt "L'enanito saltarin", que avui us explico aquí :

L'ENANITO SALTARIN

Hi havia una vegada un moliner que tenia una filla molt guapa. Un dia, el príncep d'aquell país va anar a passejar prop del molí i es va enamorar de la noia.
El moliner li va dir :
-És tan llesta la meva filla que fins i tot la palla del blat fa tornar or.
Amb això que la filla del moliner es va posar a plorar; i plora que plora fins que se li va presentar un nano per art de màgia, i li va preguntar per què plorava. Ella li va explicar que son pare havia dit al príncep que ella feia tornar la palla or i no era veritat.
El nano, fent saltirons, li va dir:
- Jo faré tornar la palla or, si el primer fill que tens amb el príncep me'l dónes.
Ella hi va estar d'acord.
El príncep i la filla del moliner es van casar i van tindre un fill. Quan la mare l'estava fent adormir se li presenta el nano dalt de la finestra. Ella, espantada, li diu :
- Què véns a fer?
I el nano:
-Que no te'n recordes ? Vinc a buscar el teu fill.
I ella plora que plora.
- No me'l prenguis, que és el que més m'estimo del món.
I ell li va fer un altre tracte:
-Si endevines com em dic no te'l prendré - i amb aquestes paraules va desaparèixer.
La princesa va fer anar els soldats i tots els súbdits a buscar el nan.
El van trobar dalt d'una muntanyeta, saltant al voltant del foc, cantant :
- Nadie sabrà que me llaman "*el enano saltarin*"...
Quan la princesa tornava a fer dormir el fill, se li tornà a presentar l'*enano* que saltant, saltant, li preguntava com es deia. I ella li contestava :
-Potser Pere, potser Joan, potser Marc...
Al final després de veure'l saltar li va dir :
-Potser et dius "l'*enano saltarin*".
En aquell moment l'*enano* va desaparèixer envoltat de fum i els prínceps i el seu fill van ser feliços menjant anissos i "nunca mas se supo de l'enano saltarin".

• MOQUETES
• PINTURES
• ESMALTS
• VERNISSOS
• COLES
• PAPERS PINTATS
• BROTXES

Comercial ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

II trobada futbol 7 vilaplana 2003

Fa un any, la UE Vilaplana, va organitzar una trobada de futbol 7 en categories benjami i aleví, de la qual ja vam informar també a la nostre revista. Des del dia següent a aquella trobada, ens vam proposar organitzar la II Trobada, un any després, i organitzar-la amb més equips, més nens/es participants, més durada... en definitiva, millorar la 1ª edició.

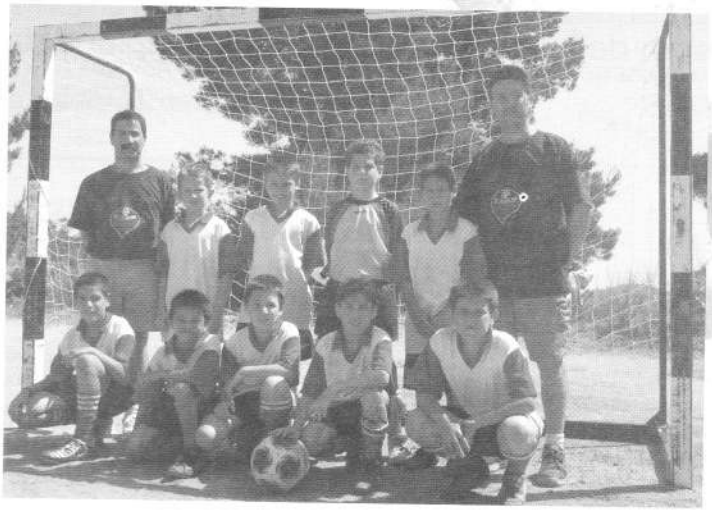
Partint d'aquesta base, el passat diumenge 15 de juny, va tenir lloc la II Trobada, la qual, com desitjàvem tots, va tenir més equips participants (12), més nens/es inscrits (150), més durada (tot el dia), i també més afluència de públic.

En el camp del Bosc de l'Olla es van preparar dos camps de futbol 7, un per la categoria benjamí (8-9 anys) i l'altre per la categoria Aleví (10-11 anys). Des de les 10 del matí, 6 equips per categoria van competir entre ells, amb la il·lusió d'arribar a les finals de la tarda, cosa que sols van aconseguir 4 dels equips : en categoria benjamí, Vidal i Barraquer de Cambrils i Santes Creus de Reus, i en alevins, l'equip local UE Vilaplana i Aldeana (Baix Ebre).

La participació dels 3 equips vilaplanencs va ser força positiva: els més petits (Roger Juanpere, Pin-Pon, Pau Bigorra, Ramon Pàmies, Joaquim Ramos, Carles Duran.....) van arribar a semifinals, on van caure dignament contra l'equip que una hora més tard es va proclamar campió. Abans de la semifinal, van haver de jugar una repesca contra el Baix Camp (on hi juga el Guillem Cabré), la qual va ser molt emocionant, classificant-se l'equip vilaplanenc a la tanda de penaltis.

Quan a la categoria aleví, l'equip de la UE Vilaplana va haver de "separar-se" en dos equips, perquè a última hora un dels equips inscrits va trucar dient que no podia venir. Aquest fet va fer que tant un com altre equip alevi jugués tots els partits sense poder realitzar ni un sol canvi. S'ha de felicitar

especialment els nois/es de l'equip "B", ja que van fer un gran esforç, tot i no classificar-se per semifinals.

Els equips alevins locals estaven integrats per Albert Novell, Xavi Huguet, Adrià Garrido, Josep Bigorra, Oriol Olivé, Mireia Ferré, Maria Franch, Marc Àvila, Marc Torres, Joan Badia, Gerard Virgili, Josep Carles Alventosa, Aleix Ferré i Edu Mestre.

Per últim, l'organització vol agrair a totes les persones i entitats la seva col.laboració, ja que pensem que l'èxit d'aquesta trobada va ser precisament la gran quantitat de persones, que d'una o altra manera, van ajudar que tot sortis bé.

Resultats del II Torneig Futbol Base Vilaplana 2003 celebrat el diumenge 15 de juny.

Categoria Benjamí:
* 1r classificat Vidal i Barraquer
* 2n classificat UEB Santes Creus
* 3r classificat Vilaplana
* 4t classificat Valls
* 5è classificat Baix Camp
* 6è classificat Aldeana

Ha estat elegit equip més esportiu de la categoria: el Vilapana.

Categoria Aleví:
* 1r classificat Vilaplana A
* 2n classificat Aldeana A
* 3r classificat UEB Santes Creus
* 4t classificat Aldeana B
* 5è classificat Vilaplana B
* 6è classificat C.A. Tarragona

Ha estat elegit equip més esportiu de la categoria: el Vilapana B.

"la Caixa"

racó per la metereologia

En aquest número de la revista tornarem a parlar de les pluges. Exactament, un resum de les pluges caigudes a Vilaplana durant l'any 2002.

MES	DIA	PLUGES litres	TOTAL litres
Gener		0	0
Febrer	3	4	4
Març	5	58	
	13	7	
	18	4	
	29	8	77
Abril	2	16	
	3	14	
	6	15	
	11	20	
	12	11	
	19	15	91
Maig	1	4	
	7	35	
	8	15	
	9	7	
	10	11	
	23	3	
	27	2	77
Juny	4	26	
	8	5	31
Juliol		0	0
Agost	8	9	
	9	5	
	15	5	
	24	10	29
Setembre	3	7	
	16	4	
	17	6	
	21	17	34
Octubre	1	11	
	9	42	
	10	14	67
Novembre	12	2	
	14	7	
	15	3	
	20	19	
	24	32	63
Desembre	10	15	
	14	4	
	20	19	
	24	32	70

TOTAL DE L'ANY 2002 543 litres

Si fem un estudi per estacions, obtindrem les dades següents:
HIVERN (gener, febrer i març) 81 litres
PRIMAVERA (abril, maig i juny) 199 litres
ESTIU (juliol, agost i setembre) 63 litres
TARDOR (octubre, novembre i desembre) 200 litres

Observem que les estacions més plujoses són la tardor i la primavera i les més seques l'hivern i l'estiu.
Tanmateix, durant l'any 2002, hem tingut 40 dies de pluges (dies de poca aigua i dies de més aigua).
I que els tres dies de més pluges són: el dia 5 de març (58 litres), el dia 9 d'octubre (42 litres) i el dia 7 de maig (35 litres).
Cal dir, per acabar, que aquestes dades poden variar depenent de qui i com s'han fet les anotacions. Malgrat tot, poden servir de referència.

JAUME FERRÉ

AIGUA-NET
• CONSTRUCCIÓ DE PISCINES
• MANTENIMENT
• PRODUCTES QUÍMICS
• REGS DE JARDÍ I FONTS
• FONTS ORNAMENTALS

LA SOLUCIÓ PER A LA SEVA PISCINA
Recobriment amb LINER
• Solució definitiva al problema de les juntes
• Rehabilitació de piscines i basses d'esbarjo
• Decoració de piscines al seu gust
• Piscines de grans dimensions
• Amb garantia fins a 10 anys
Av. Europa, s/n • Pol. Ind. Constantí
Tel. 977 29 65 12 - Fax 977 29 65 94
43120 CONSTANTÍ / e-mail: aiguanet@interbook.net

ALCALDES

Ara que han passat les eleccions municipals i que hem canviat d'alcalde és el moment per a repassar els noms de les persones que han governat Vilaplana en els darrers setanta anys.

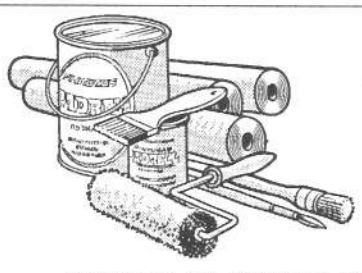
Aquí teniu el nom i el primer cognom de tots els alcaldes, ordenats cronològicament, des de la guerra civil fins a l'actualitat. A sota us donem un **anagrama** (les mateixes lletres posades en diferent ordre) dels noms que heu de posar a les caselles.

1																			(1936)
2																			(1936-1938)
3																			(1938)
4																			(1938-1939)
5																			(1939- 1941)
6																			(1941 - 1942)
7																			(1942)
8																			(1942 - 1948)
9																			(1948 - 1974)
10																			(1974 - 1979)
11																			(1979 - 1997)
12																			(1997 - 2001)
13																			(2001 - 2003)
14																			(2003 -

1- FRESCANC XALAIA
2- NICER FRERE
3- VOLDRASA SOMI
4- SOPEJ SEMTER
5- AJON REFRE
6- MAUJE TREMES
7- BESTIASA GORRIBA
8- JEPOS SEDAMU
9- NOJA LLEPICE
10- TESSABIA TERROMALL
11- GUITAS REFER
12- TRENES MYAMIA
13- DRUEDA TEBON
14- SOMAT GIBARRO

F. MARINÉ

CALAPEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

Alexis Simó Munté
TREBALLS DE PINTURA DECORATIVA
C. de Catalunya, 1-3 • 43350 LES BORGES DEL CAMP
Tel. 616 64 38 30

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP